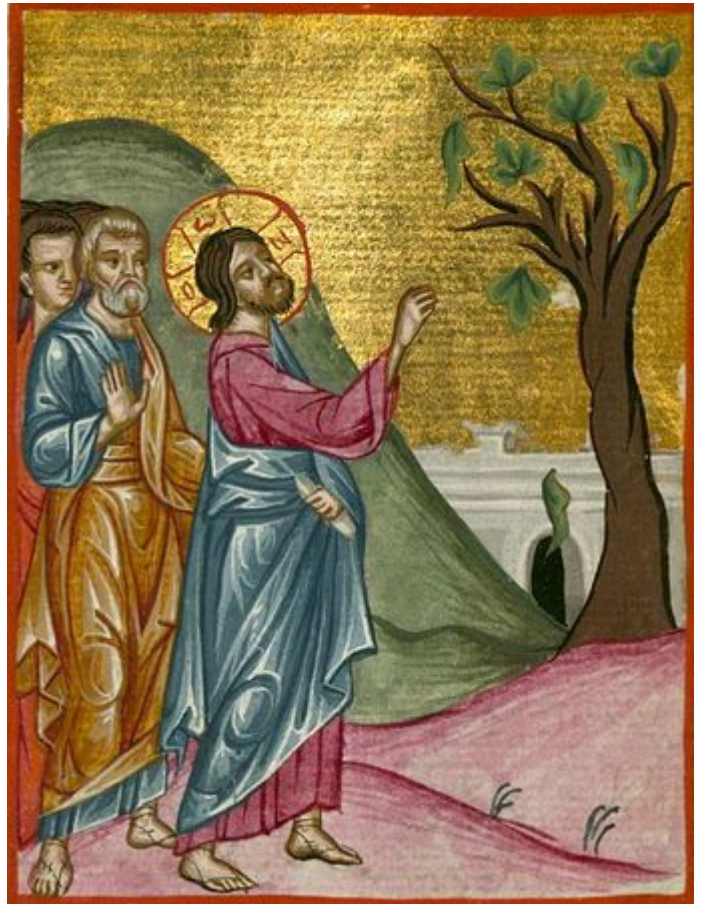

Ἡ συκιά τοῦ Εὐαγγελίου

Ἅγιος Μάξιμος Ὁμολογητής

ΕΡΩΤΗΣΗ

Ποιά εἶναι ἡ συκιά τοῦ Εὐαγγελίου πού, φαινομενικά, ξεράθηκε παράλογα; Καὶ ποιά εἶναι ἡ ἀκρότατη πείνα πού ζητοῦσε καρπὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα; Καὶ τί σημαίνει, γιὰ ἓνα ἀναίσθητο πράγμα, ἡ κατάρα; (Μάρκ. 11, 12-14, Ματθ. 21, 18)

ΑΠΟΚΡΙΣΗ

Ὁ Θεὸς Λόγος πὸν οἰκονομεῖ τὰ πάντα γιὰ χάρι τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, παιδαγώγησε πρῶτα τὴ φύση μας μὲ τὸ νόμο πὸν περιέχει σωματικότερη λατρεία. Γιατί ἡ ἀνθρώπινη φύση δὲν μποροῦσε νὰ δεχτεῖ τὴν ἀλήθεια γυμνὴ ἀπὸ τυπικὰ προκαλύμματα, ἐξαιτίας τῆς ἄγνοιας καὶ τῆς ἀλλοτρίωσης πὸν τῆς εἶχε προκληθεῖ σὲ σχέση μὲ τὰ ἀρχέτυπα θεῖα πράγματα. Ὅταν λοιπόν,

γεννήθηκε στὸν κόσμον ὡς ἄνθρωπος καὶ προσέλαβε ἐκούσια σάρκα – ἢ ὁποῖα εἶχε νοερὴ καὶ λογικὴ ψυχὴ – καὶ ὡς Λόγος μετέφερε τὴ φύση μας στὴν ἄστυ, γνωστικὴ, πνευματικὴ λατρεία, δὲν ἤθελε – ἐφόσον πλέον φάνηκε στὴ ζωὴ ἡ ἀλήθεια – νὰ ἐξουσιάζει τὸν κόσμον τὸ σκοτάδι, ποῦ τύπος του ἦταν ἡ συκιά.

Γι' αὐτὸ, λέει, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴ Βηθανία στὰ Ἱεροσόλυμα, (Ματθ. 21,18· Μάρκ. 11, 11έ.) δηλαδὴ, μετὰ τὴν τυπικὴ καὶ σκιώδη καὶ ποῦ ἦταν κρυμμένη μέσα στὸ νόμον παρουσία Του, ἐρχόμενος ξανὰ στοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴ σάρκα – γιατί ἔτσι πρέπει νὰ ἐκληθεῖ τὸ ἐπιστρέφοντας – εἶδε στὸ δρόμον μίαν συκίαν ποῦ εἶχε μόνο φύλλα, (Ματθ. 21,18· Μάρκ. 11,13) ποῦ ὑπῆρχε στὴ σκιά καὶ στοὺς τύπους, δηλαδὴ τὴ σωματικὴ λατρεία τοῦ νόμου κατὰ τὴν ἄστατη καὶ παροδικὴ παράδοση – ἐπειδὴ ἦταν δίπλα στὸ δρόμον – τὴ λατρεία τῶν τύπων μόνο καὶ τῶν θεσμῶν ποῦ περνοῦν.

Ὅταν ὁ Λόγος τὴν εἶδε σὰν συκίαν ὡραία καὶ μεγαλοπρεπὴ καὶ στολισμένη, ὡσὰν μὲ φύλλα, μὲ τὰ ἐξωτερικὰ περιβλήματα τῶν σωματικῶν παραγγελμάτων τοῦ νόμου καὶ μὴ βρίσκοντας καρπὸ, δηλαδὴ δικαιοσύνη, τὴν καταράστηκε ἐπειδὴ δὲν ἔδινε τροφὴν στὸ Λόγον, ἢ καλύτερα, πρόσταξε νὰ μὴ καλύπτει πιά δυναστεύοντας τὴν ἀλήθειαν μὲ τοὺς νομικοὺς τύπους, πράγμα ποῦ ἀποδείχτηκε στὴ συνέχεια μὲ τὰ ἔργα, ἀφοῦ καταξεράθηκε ἐντελῶς ἡ νομικὴ ὡραιότητα ποῦ εἶχε τὴν ὑπαρξὴ της, στὰ σχήματα μόνο καὶ ἔσβησε ἢ ἔπαρση τῶν Ἰουδαίων γι' αὐτή.

Γιατί δὲν ἦταν εὐλόγον ἀλλὰ οὔτε κι ἐπίκαιρον, ἀφοῦ πιά εἶχε φανεῖ λαμπρὴ ἢ ἀλήθεια τῶν καρπῶν τῆς δικαιοσύνης νὰ παρασύρεται καὶ νὰ ξεγελιέται ἀπὸ τὰ φύλλα ἢ ὄρεξη, ὅσων παράτρεχαν σὰν δρόμον τὴν παροῦσα ζωὴ, καὶ νὰ ἀφήνουν τοὺς πλούσιους φαγώσιμους καρποὺς τοῦ Λόγου. Γι' αὐτὸ λέει δὲν ἦταν ὁ καιρὸς τῶν σύκων· (Μάρκ. 11,13) ὁ χρόνος δηλαδὴ κατὰ τὸν ὁποῖον κυριαρχοῦσε στὴν ἀνθρώπινον φύσιν ὁ νόμος, δὲν ἦταν καιρὸς καρπῶν τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ εἰκόνιζε τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης καὶ μνοῦσε κατὰ κάποιον τρόπο τὴ μέλλουσα θεία κι ἀπόρρητη καὶ σωτήρια ὅλων Χάρη, στὴν ὁποῖαν δὲν εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ὁ παλαιὸς λαὸς καὶ γι' αὐτὸ χάθηκε. Γιατί ὁ Ἰσραήλ, λέει ὁ θεῖος ἀπόστολος, μὲ τὸ νὰ ἐπιδιώκει τὸ νόμον τῆς

δικαιοσύνης, δηλαδή τὸ νόμο τῆς σκιᾶς καὶ τῶν τύπων, δὲν ἔφτασε στὸ νόμο τῆς δικαιοσύνης, (Ρωμ. 9, 31), δηλαδή τὸ νόμο ποὺ ὀλοκληρώνεται μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ πάλι: ἐπειδὴ τὸ πλῆθος τῶν ἱερέων καὶ γραμματέων καὶ νομικῶν καὶ Φαρισαίων, ἄρρωστοι ἀπὸ τὴν κενὴ δόξα μὲ τὴν ἐπίδειξη τῆς πλαστῆς εὐλάβειας τῶν ἡθῶν, φαινόμενοι ὅτι ἀσκοῦσαν δικαιοσύνη, ἔτρεφαν τὴν ἔπαρση τῆς οἴησης, ὁ Λόγος λέει ὅτι ἡ οἴηση αὐτῶν ποὺ ἀναφέρθηκαν εἶναι συκιὰ ἄκαρπη πλούσια μόνο σὲ φύλλα, τὴν ὁποία, αὐτὸς ποὺ ἐπιθυμεῖ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ πεινᾷ τὴ θέωσή τους, τὴν καταριέται ὡς ἄκαρπη καὶ τὴν ξεραίνει, ὥστε, προκρίνοντας τὸ νὰ εἶναι δίκαιοι ἀπὸ τὸ νὰ φαίνονται δίκαιοι, ἀφοῦ ξεντυθοῦν τὸ χιτῶνα τῆς ἠθικῆς ὑπόκρισης καὶ φορέσουν τὸ γνήσιο χιτῶνα τῆς ἀρετῆς, ὅπως θέλει ὁ θεῖος Λόγος, νὰ περάσουν μ' εὐσέβεια τὴ ζωὴ τους, παρουσιάζοντας στὸν θεὸ τῆς ψυχῆς μᾶλλον τὴ διάθεση, παρὰ τὴν πλαστότητα τῶν ἡθῶν στοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν τώρα καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς εἶμαστε τέτοιοι, πλάθοντας τὴν εὐλάβειά μας μὲ τοὺς τρόπους χωρὶς ἔργα δικαιοσύνης, ἂν δεχτοῦμε τὸ Λόγο ὡς φιλάνθρωπο ποὺ πεινᾷ τὴ σωτηρία μας, ἀποξηραίνει τὸ σπέρμα τῆς κακίας μέσα στὴν ψυχὴ, τὴν οἴηση, γιὰ νὰ μὴ μᾶς δίνει πιά τὴν ἀνθρωπαρέσκεια, καρπὸ τῆς φθορᾶς.

Ἐχετε, σύμφωνα μὲ τὶς δικές μου πενιχρὲς δυνάμεις, τὸ νόημα τοῦ λόγου, ποὺ κατὰ τὴν ἀφήγηση ποὺ ἔκανα ἔδειξε τὸν Κύριο νὰ πεινᾷ ὀρθὰ καὶ χρήσιμα νὰ καταριέται τὴ συκιὰ καὶ νὰ τὴν ξεραίνει σὲ κατάλληλη ὥρα, γιατί ἦταν ἐμπόδιο στὴν ἀλήθεια, καὶ ποὺ ἦταν εἴτε ἡ σύμφωνη μὲ τὸ νόμο παλαιὰ παράδοση τῶν σωματικῶν τύπων εἴτε καὶ ἡ ἐπαρμένη συμπεριφορὰ τῶν Φαρισαίων καὶ ἡ δική μας.

ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ, ΠΕΡΙ ΑΠΟΡΩΝ-(ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Α' – ΝΓ')